

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 388/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Šupákovou, Advokátska kancelária, Nobelova 1/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 577/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 577/2013.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 3. novembra 2010 podal sťažovateľ na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie, že štátnozamestnanecký pomer s jeho zamestnávateľom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky neskončil a naďalej trvá a žalovaný je povinný sťažovateľa naďalej zamestnávať, ďalej o určenie, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru je neplatná, a o náhradu funkčného platu.

2.1 Konanie bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. 8 C 200/2010 a po 2,5 roku bolo ukončené vynesением rozsudku na pojednávaní 21. mája 2013, ktorým bola žaloba v plnom rozsahu zamietnutá. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 200/2010-300 z 21. mája 2013 podal sťažovateľ 6. augusta 2013 odvolanie.

2.2 Od predloženia spisu zo strany okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní na krajský súd (7. októbra 2013) až do rozhodnutia o odvolaní krajským súdom rozsudkom sp. zn. 3 Co 577/2013 z 23. novembra 2016 uplynuli viac ako tri roky.

3. Podľa sťažovateľa krajský súd počas obdobia, v ktorom mal spis k dispozícii, nevykonal žiadny úkon smerujúci k preskúmaniu napadnutého rozsudku. Sťažovateľ 27. októbra 2014 doručil na krajský súd oznámenie o zmene právneho zástupcu a zároveň požiadal druhostupňový súd, aby vo veci rozhodol. Keďže krajský súd rozhodnutie napriek tejto žiadosti nevydal, zaslal sťažovateľ 18. mája 2015 opätovne krajskému súdu žiadosť o rozhodnutie vo veci. Krajský súd podľa sťažovateľa napokon vo veci rozhodol až 23. novembra 2016, čo je viac ako tri roky potom, ako mu bol spis predložený z okresného súdu.

3.1 Podľa sťažovateľa od zaslania jeho poslednej žiadosti o rozhodnutie vo veci (18. mája 2015) uplynul viac ako rok a pol, kým krajský súd rozhodol o odvolaní 23. novembra 2016.

3.2 Sťažovateľ uvádza, že sťažnosť na prietahy v konaní z dôvodu nečinnosti všeobecného súdu predsedovi krajského súdu nepodal z dôvodu, že sa obával, aby takáto sťažnosť negatívne neovplyvnila rozhodovanie druhostupňového súdu o odvolaní, a tiež z dôvodu, že podanie dvoch písomných žiadostí o vydanie rozhodnutia 27. októbra 2014

a 18. mája 2015 považoval za dostatočné. Sťažovateľ zastáva názor, že už popísanou a konkretizovanou nečinnosťou krajského súdu došlo k zásahu do jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, keď k právoplatnému rozhodnutiu vo veci, ktoré by nastolilo stav právnej istoty do právnych vzťahov medzi sťažovateľom a žalovaným, došlo po viac ako šiestich rokoch od začatia súdneho konania. Postupom krajského súdu bolo podľa sťažovateľa porušené jeho právo domôcť sa reálnej súdnej ochrany v primeranom a rozumnom čase.

4. Sťažovateľ navrhol vydať tento nález:

„Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ] proti žalovanému Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o určenie, že štátnozamestnanecký pomer so žalovaným neskončil a naďalej trvá a žalovaný je povinný žalobcu naďalej zamestnávať, neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, náhradu funkčného platu a iné vedenej pod sp. zn. 3Co/577/2013 porušil právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez prietáhov, ktoré je garantované článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.000 EUR, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Bez potreby bližšieho doktrinálneho rozboru označených ústavných práv sťažovateľ a ústavný súd uvádza, že pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu, potom je potrebné upozorniť, že účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (pozri II. ÚS 26/95).

7.1 Vec sťažovateľa bola v čase podania tejto sťažnosti ústavnému súdu (25. mája 2017) právoplatne skončená, a to druhostupňovým rozsudkom krajského súdu (ako odvolacieho súdu) sp. zn. 3 Co 577/2013 z 23. novembra 2016, ktorý (ako zistil ústavný súd z priložených príloh) nadobudol právoplatnosť 28. marca 2017. Sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu v čase, keď bolo konanie pred všeobecnými súdmi právoplatne skončené rozsudkom krajského súdu, a teda jeho právna neistota bola v čase podania sťažnosti ústavnému súdu odstránená.

7.2 Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017